

Sagsøgt: Republikken Polen

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, artikel 3-7 og artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/15/EF af 11. marts 2002 om tilrettelæggelse af arbejdstid for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv for så vidt angår selvstændige chauffører, eller i det mindste ikke har meddelt Kommissionen sådanne.

— Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Direktiv 2002/15/EF har fundet anvendelse på selvstændige chauffører siden den 23. marts 2009.

⁽¹⁾ EFT L 80, s. 35.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative d'appel de Lyon (Frankrig) den 9. april 2013 — Maurice Leone og Blandine Leone mod Garde des Sceaux, Ministre de la Justice og Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

(Sag C-173/13)

(2013/C 171/40)

Processprog: *frank*

Den forelæggende ret

Cour administrative d'appel de Lyon

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Maurice Leone og Blandine Leone

Sagsøgte: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice og Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel L. 24 sammenholdt med artikel R. 37 i code des pensions civiles et militaires de retraites, således som dette følger af anvendelsen af tillægsbevillingslov for 2004 nr. 2004-1485 af 30. december 2004 og dekret

nr. 2005-449 af 10. maj 2005, anses for at indebære en indirekte forskelsbehandling mellem mænd og kvinder i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?

2) Skal artikel 15 i dekret 2003-1306 du 26. december 2003 om en pensionsordning for tjenestemænd, der er tilknyttet Caisse nationale de retraites des agents des collectivités locales, anses for at indebære en indirekte forskelsbehandling mellem mænd og kvinder som omhandlet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?

3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, er en sådan forskelsbehandling da berettiget i henhold til artikel 157, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?

Appel iværksat den 9. april 2013 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 29. januar 2013 i sag T-496/10, Bank Mellat mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-176/13 P)

(2013/C 171/41)

Processprog: *engelsk*

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert og M. Bishop, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Bank Mellat og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 29. januar 2013 i sag T-496/10 ophæves.

— Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og forkaster det af Bank Mellat anlagte søgsmål til prøvelse af de anfægtede retsakter.

— Bank Mellat tilpligtes at betale de omkostninger, som Rådet har afholdt i første instans og under denne appelsag.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rådet er af den opfattelse, at Rettens dom af 29. januar 2013 i sag T-496/10, Bank Mellat mod Rådet, er behæftet med følgende retlige fejl:

- 1) Retten tog fejl, da den for så vidt angår søgsmålets formalitet fastslog, at Bank Mellat, uanset om den kunne anses for et iransk statsorgan, var berettiget til at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, som er knyttet til de grundlæggende rettigheder.
- 2) Retten fastslog med urette, at visse af grundene til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat ikke var tilstrækkeligt præcise.
- 3) Retten foretog en urigtig anvendelse af den retspraksis, der vedrører fremsendelsen af oplysninger i Rådets sagsakter.
- 4) Retten fandt med urette, at grundene til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat ikke opfyldte betingelserne for udpegelse i de omhandlede retsakter og ikke var underbygget, for så vidt som:

— Retten ikke tog behørigt hensyn til De Forenede Nationers Sikkerhedsråds konstatering vedrørende Bank Mellats fremme af transaktioner til iranske kerneenergi-, missil- og forsvarsenheder,

— Retten ikke tog behørigt hensyn til den omstændighed, at beviset for Bank Mellats støtte til Irans atomprogram stammer fra fortrolige kilder, og

— Retten med urette fastslog, at Bank Mellats indrømmede levering af bankydelse til en enhed, der deltog i Irans nukleare spredning, inden denne enhed blev udpeget af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, ikke var tilstrækkelig til at begrunde vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat.

Appel iværksat den 16. april 2013 af Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS og Travetanche Injection SPRL til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 1. februar 2013 i sag T-368/11, Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS og Travetanche Injection SPRL mod Europa-Kommissionen

(Sag C-199/13 P)

(2013/C 171/42)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS og Travetanche Injection SPRL (ved advokat K. Van Maldegem og advokat R. Cana)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Kongeriget Nederlandene

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

— Rettens dom i sag T-368/11 ophæves.

— Kommissionens forordning (EU) nr. 366/2011 (den »anfægtede forordning«) om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH) ⁽¹⁾ annulleres for så vidt angår bilag XVII (acrylamid).

— Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på, at den træffer afgørelse i det annulations søgsmål, som appellanterne havde anlagt.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger (herunder sagsomkostningerne ved Retten).

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har gjort gældende, at Retten ved ikke at tage deres påstand om annullation af den anfægtede forordning til følge har tilsidesat fællesskabsretten. Appellanterne har navnlig gjort gældende, at Retten begik en række fejl i sin fortolkning af de faktiske omstændigheder og af de bestemmelser, der fandt anvendelse på appellanternes situation. Dette resulterede i, at Retten begik flere retlige fejl, herunder navnlig:

— Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af forordning nr. 1488/94 ⁽²⁾, idet den konkluderede, at Kommissionen ikke foretog en åbenbart urigtigt bedømmelse ved ikke at tage hensyn til alle de relevante faktiske omstændigheder.

— Retten anlagde en fejlagtig fortolkning af forordning nr. 1488/94, idet den konkluderede, at Kommissionen ikke foretog en åbenbart urigtigt bedømmelse i forhold til vurderingen af de eksponeringsdata, der var taget hensyn til.

— Retten begik en retlig fejl og anlagde en fejlagtig fortolkning af REACH, idet den konkluderede, at Kommissionen ikke foretog en åbenbart urigtigt bedømmelse ved at vedtage den anfægtede forordning på baggrund af oplysninger vedrørende et andet produkt end det produkt, der er underlagt begrænsninger i henhold til den anfægtede forordning.

— Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at Kommissionen ikke tilsidesatte proportionalitetsprincippet.

— Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at Kommissionen ikke tilsidesatte sin begrundelsespligt.